BİR ACEMİ FLANÖZ

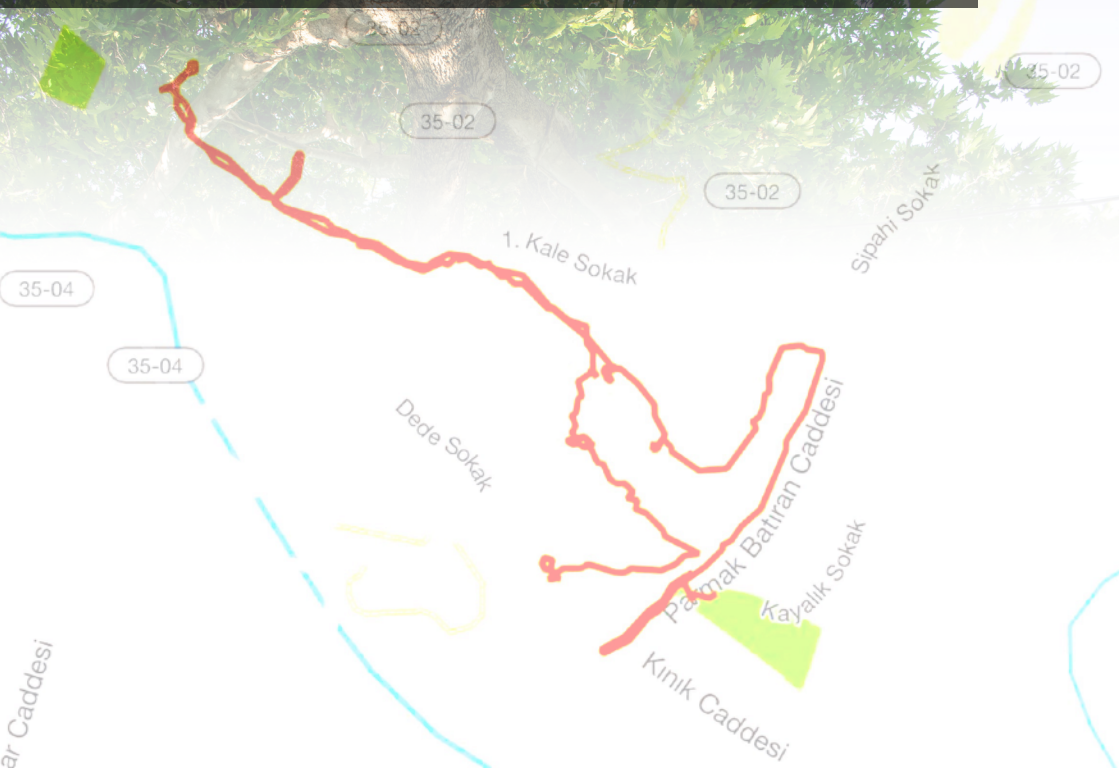

Hava çok sıcak. Kale Mahallesinin dar sokaklarında, uzun yokuşlarında bu havada dolaşmak istemiyorum. Bu yüzden akşamüstü çıkmaya karar veriyorum. Saat altı gibi yola koyuluyorum. En sevdiğim yokuştan ağır adımlarla çıkıyorum mahalleye. İlk sokaktan sağa dönüyorum. Evlerin çoğu taştan yapılmış. Bu taş evler betondan olanların yanında güzellikleriyle hemen göze çarpıyorlar. Neredeyse bütün evlerin duvarında ya da kenarlarında çiçekler var. Rengârenk. Dikkatimi en çok sarmaşık gülleri çekiyor. Bana yazı hatırlatıyorlar.

Bir evin terasında çamaşırlar asılı. Bu terasın gündüz işi diye düşünüyorum. Muhtemelen akşamları ailenin toplanma yeri oluyor. Bu sıcaklarda serin teraslar kurtarıcı oluyordur. Ben hiç terası ya da avlusu olan bir evde yaşamadım. Bu yüzden hep çekici geliyor bana bu tarz evler, bir o kadar da yabancı. Yürümeye kaptırmışım. Hep sağa dönerek ilerlemeyi planlamıştım oysa.

Sol tarafımda yokuşlu bir sokak var. Dar, uzun bir yokuş. Dönsem mi diye düşünürken yanımdan bir yaşlı amca giriyor sokağa. Elinde bir ekmek torbası, yılların yorgunluğuyla ağır ağır çıkıyor yokuşu. Ben de takılıyorum arkasına. Hangi eve gireceğini merak ediyorum. Kim bekliyor acaba onu evde? Sokak bir çıkmaz. Çıkmazın sonundaki bir eve usulca giriyor amca. Pencerelerine bakıyorum evin, birilerini görür müyüm diye ama kimseler yok ortada. Geri dönüyorum. Bir yerlere sapmadan devam ediyorum.

Biraz ilerledikten sonra çocuklar çıkıyor karşıma. Bir tarafta kızlar bir tarafta oğlanlar. Ne güzel, hala sokaklarında doyasıya oynanılan mahalleler var. Küçüklüğüm geliyor aklıma. Komşu bahçelerine izinsiz girmeler, ağaçtan erik çalma, saklambaç, ebelemece… Akşam ezanıyla son bulan sonsuz bir özgürlük alanı. Sokakta büyüyen çocuklar yara izlerinden tanınır bence. Ellerim dizlerimdeki yaralara gidiyor istemsizce. Sonra kızımı düşünüyorum, böyle bir mahallede büyütemediğimi onu. Sonra onun yara izleri geliyor aklıma. Demek ki diyorum pek de ev kuşu olarak büyümedi.

Minik bir kelebek çıkıyor karşıma. Turuncu, siyah benekli. Bana bir selam verip duvardaki sarmaşığa konuyor. Gülümsüyorum. Kelebekler bana umut verir hep. “ Her şey çok güzel olacak.” diye fısıldıyor bana.

Artık bir yerlere sapmam lazım biliyorum. Planımdan saptım çoktan ama başa dönerek sağa gitmeye karar veriyorum. Yine bir yokuş. Bu sefer çıkmaz değil. Bu sokağı ilk defa görüyorum. Bir evin cam kapısının demir işlemeleri arasından içi görünüyor. Merakla bakıyorum içeri. Bir koltuk, hemen yanında bir sehpa ve üstündeki vazoda sarı çiçekler. Koklamak geliyor içimden onları. Devam ediyorum. Bir duvarı kaplamış saat çiçekleri çıkıyor karşıma. Küçükken onların yapraklarını koparır saat yapardık. Bir çeşit büyü gibi gelirdi bu bana. Bir de gelincikten gelin yapmak. Etrafta gelincik var mı diye bakınıyorum ama bulamıyorum. Onun yerine yıkık bir çeşme çıkıyor karşıma. Tarihi gibi. Hemen üstünde bir kalp ve iki ismin baş harfleri. Çoktan bitmiş bir aşk muhtemelen. Bu çeşme kim bilir kaç aşkın başlamasına ve bitişine şahit olmuştur!

Yine yol ayrımındayım. Sağa dönersem gideceğim yeri biliyorum. Bu yüzden sola dönmeyi tercih ediyorum. Biraz ilerledikten sonra iki teyzeye rastlıyorum, evlerinin balkonunda oturmuş, akşam serinliğinin tadını çıkarıyorlar. Selamlaşıyoruz, bana poz veriyorlar. Ananem geliyor aklıma. Beraber geçirdiğimiz vakitler… Biz de akşamüstü oldu mu çıkardık balkona. Ananem bir yandan sokağı takip eder bir yandan masal anlatırdı bana. Onu kaybedeli çok oldu ama özlüyorum hala.

Yol beni Domuz Alanı’na çıkardı. Burayı çok seviyorum. Rengarenk badanalı evler, kapı önlerinde sandalyeler, koltuklar ve her yerde çiçekler. Capcanlı, hayat dolu bir yer burası. Karşıma çıkan ilk sokağa dönüyorum. Sokak olmadığını fark ediyorum, bir viraneliğe çıkıyormuş. Büyük bir kavak ağacı yemyeşil duruyor ortada. Yanına gidiyorum. Başımı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum. Aklıma Turgut Uyar geliyor. “İkimiz birden sevinebiliriz/ Göğe bakalım…”

İstemsizce ayaklarım beni geri götürüyor. Kaybolmaya alışık değiller. Bunu fark ettiğim an önüme çıkan ilk sokağa dönüyorum. Yine bir çıkmaz. Virane bir mavi kapı var sokağın sonunda. Hemen üstünde tapınağın kalıntıları görünüyor. Dün ve bugün iç içe bu mahallede diye düşünüyorum. Mecbur geri dönüyorum. İlerlediğim sokakta arkadaşlarımın oteli var. Onlara uğruyorum ama kimseyi bulamıyorum. O güzel teraslarına oturup biraz soluklanıyorum. Karşımda Kızıl Avlu duruyor. Fazla durmadan devam ediyorum yürüyüşüme.

Bir güzel çeşme çıkıyor karşıma. Üstünde bakır maşrapa. Susuzluğuma iyi geliyor. Hemen yanında bir beyaz kapı. Kapının üstünde el şeklinde bir tokmak. Bu ev bir Rum evi muhtemelen diye düşünüyorum. Biraz daha ilerleyince kendimi yine o sevdiğim yokuşun yukarısında buluyorum.

Aşağıda Aristonicus heykeli duruyor. Ona doğru ilerliyorum. Elinde güneşi tutuyor Aristonicus. Kale Mahallesine ne kadar yakışıyor diye düşünüyorum. Tarih bu mahallenin ayrılmaz bir parçası gibi.

Çok seviyorum bu mahalleyi, bana hem tanıdık hem de yabancı geliyor. Yorulan ayaklarımı dinlendirmek ve bu yürüyüşten aklımda kalanları not etmek için hemen heykelin arkasındaki Akasya Park’a gidiyorum.

Mayıs 2019, Bergama.

HAYTA

TMA

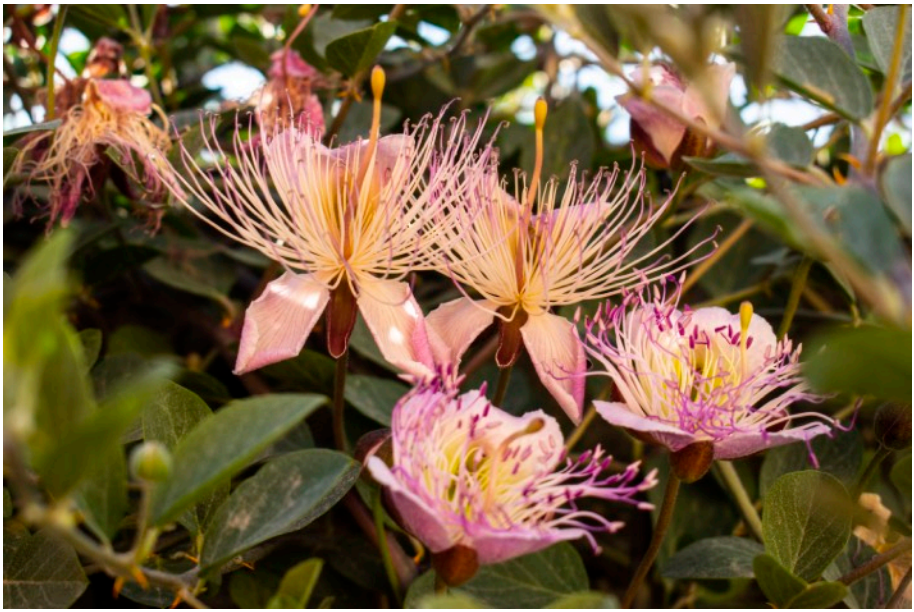

12

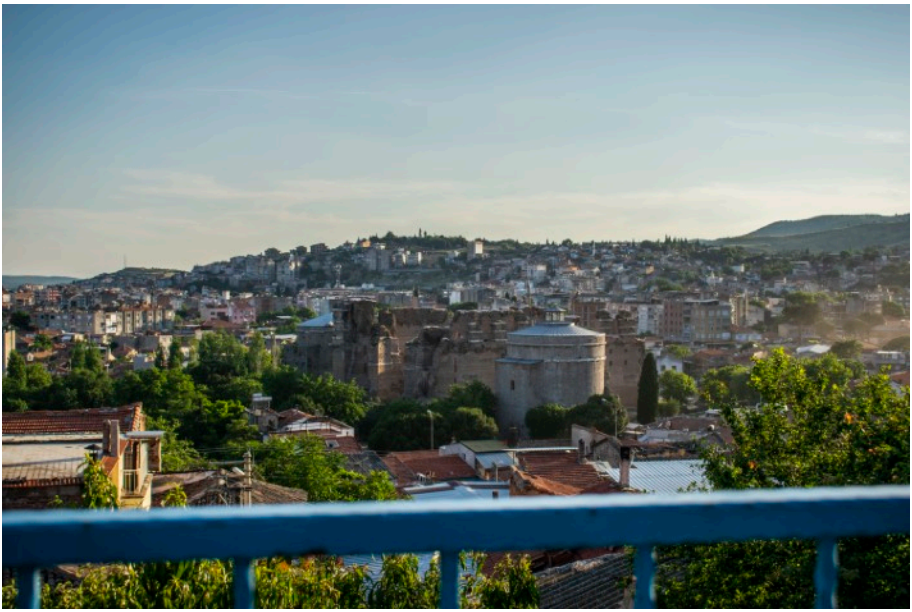

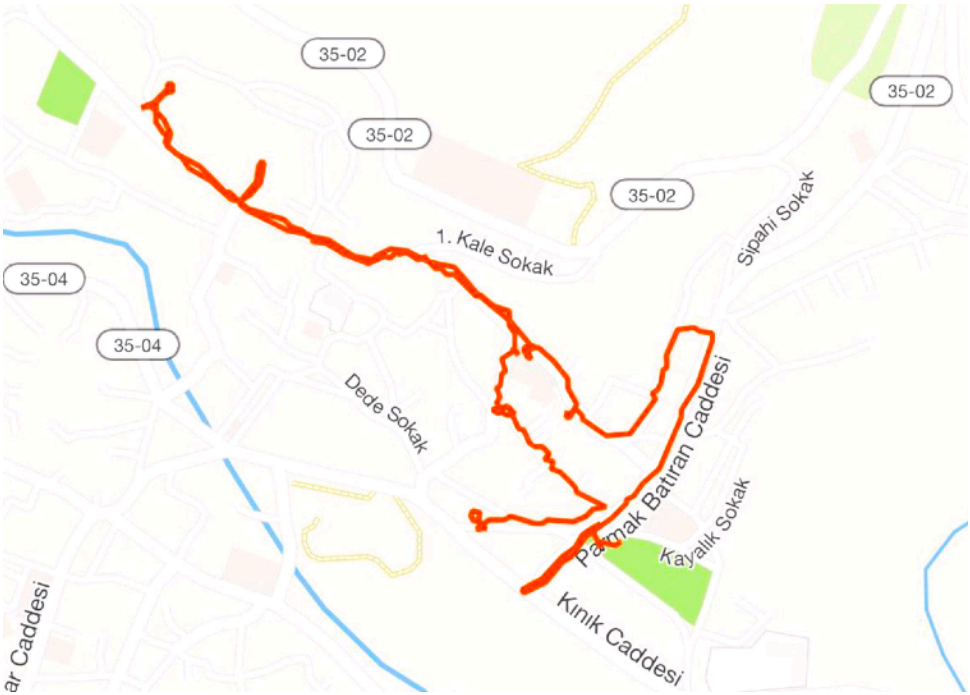
35-02
35-02
35-02
35-02
35-04
35-04
1. Kale Sokak
Sipahi Sokak
Dede Sokak
Pamak Batıran Caddesi
Kayalık Sokak
Kınık Caddesi
ar Caddesi

Bu fanzin Sarı Denizaltı'da düzenlenen Psikocoğrafya ve Anlatı Atölyesi'nde üretilmiştir.

Mayıs 2019, Bergama / İzmir

BURCU IŞIK